

Arrest

nr. 243 720 van 6 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MEIRLAEN
Hofbilkstraat 15
9940 EVERGEM**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 mei 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. MEIRLAEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 mei 2020 wordt beslist tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van
Naam: T., I. N. (...), Nationaliteit :Bulgarije, Geboortedatum : 07.04.1984, Geboorteplaats: Pleven, Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx , verblijvende te: (...).

~~Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.~~

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 07.10.2016 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werkzoekende (bijlage 19) en verkreeg in die hoedanigheid op 13.02.2017 een bijlage 8, gevolgd door een E kaart op 10.04.2017. De Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Betrokkene werd daarom op 07.10.2019 vriendelijk verzocht ons in kennis te stellen van haar huidige economische activiteiten of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen hij ter beschikking heeft. Betrokkene nam kennis van dit verzoek en werd verzocht om de gevraagde bewijzen binnen de 15 dagen, na kennisgeving, aan te leveren.

In de brief staat duidelijk vermeld dat het niet voorleggen van de gevraagde documenten gevolgen kan hebben voor het verblijfsrecht.

Naar aanleiding van onze uitnodigingsbrief legde betrokkene een aantal bewijsstukken voor, waaronder : VDAB attesten (dd. 29.08.2019 en 04.11.2019), een inschrijving Centrum voor basiseducatie NT 2 – Breakthrough 1 (van 05.11.2019 tot 18.12.2019), documenten m.b.t. inburgeringscursus – Maatschappelijke oriëntatie, een kennisgeving m.b.t. aanvraag en informatie voorschotten OCMW Gent en een attest OCMW mbt toekenning leefloon als alleenstaande.

Uit ons administratief dossier (zie gegevens RSZ databank) blijkt dat betrokkene, sinds zijn aanvraag, officieel tewerkgesteld was tijdens de volgende periode : op 01.12.2017 en van 06.12.2017 tot 08.12.2017 (3 dagen in totaal). Overeenkomstig artikel 42bis § 2, 3° van de wet van 15.12.1980 kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden echter ruim overschreden en kan dus worden gesteld dat betrokkene niet meer als werknemer kan worden beschouwd overeenkomstig artikel 40 § 4 of artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Er blijkt ook niet uit het dossier dat betrokkene een reële kans op tewerkstelling naar de toekomst toe heeft. Weliswaar was betrokkene ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB en heeft hij Nederlandse taallessen gevolgd. Verder kan ook afgeleid worden dat betrokkene in kader van een inburgeringscursus, maatschappelijke oriëntatie volgde.

Deze opleiding is intussen reeds lang beëindigd. Welk het eindresultaat van deze taalopleiding was, kan uit het dossier niet blijken. In welke mate betrokkene, na de beëindiging van deze opleidingen, actief op zoek is gegaan naar nieuwe tewerkstelling kan evenmin blijken uit de aangeleverde bewijzen. Het is niet onredelijk te stellen dat betrokkene ruimschoots de tijd en de kans heeft gekregen om opnieuw aan de slag te gaan of op zijn minst aan te tonen dat hij moeite heeft gedaan om voor zichzelf kansen te creëren op de Belgische arbeidsmarkt. Zo kan er echter niet blijken dat betrokkene zich heeft opnieuw heeft ingeschreven bij de VDAB als werkzoekende, solliciteerde of dat hij zicht heeft op tewerkstelling.

Het feit dat betrokkene de kans heeft gekregen om, zeer beperkt, in België te werken doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Het is niet onredelijk te stellen dat de langdurige inactiviteit van betrokkene, geen positieve invloed heeft aangaande zijn kansen op de Belgische arbeidsmarkt. Er dient opgemerkt te worden dat, wat de maatschappelijk oriëntatie betreft : deze maakt onderdeel uit van een inburgeringscursus en een EU-burger is vrijgesteld voor het volgen van een inburgeringstraject omdat een EU-burger verondersteld wordt de nodige capaciteiten te hebben om op eigen initiatief de taal de kunnen leren, zich te integreren en werk te kunnen vinden, zonder bijkomende ondersteuning. Het feit dat betrokkene zich heeft aangemeld voor een inburgeringstraject, toont aan dat betrokkene de nood voelt om een traject te volgen om zo te kunnen aarden in België en kans te maken op de arbeidsmarkt.

Verder kan evenmin uit het dossier blijken dat betrokkene een andere economische activiteit zou hebben uitgebouwd heeft of over voldoende eigen bestaansmiddelen beschikt, waardoor hij het verblijfsrecht zou kunnen behouden.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene bij gebrek aan eigen inkomsten uit een economische activiteit beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in zijn levensonderhoud te voorzien. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteit in België.

Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door het sociale bijstandsstelsel van de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden uit art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene als sinds juli 2019 tot op heden beroep moet doen op financiële steun, als alleenstaande persoon, van het OCMW om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Betrokkene toont op geen enkele manier aan van welke stappen zij onderneemt om de verkregen steun af te bouwen of stop zetten. Nergens uit de voorgelegde documenten kan er afgeleid worden dat er binnen afzienbare tijd een wijziging in deze situatie zal komen. Welke oorzaak aan de basis ligt van de langdurige belasting van het sociale bijstandsstelsel, wordt door betrokkene niet aangetoond. Gelet hij reeds sinds juli 2019 een leefloon geniet, kan er bezwaarlijk van een tijdelijk karakter gesproken worden. Op basis van de bewijzen in het dossier moet besloten worden dat betrokkene niet heeft aangetoond het gegeven voordeel van de twijfel verder te kunnen genieten. Gezien betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden, zoals opgenomen in de bepalingen van art. 40 §4 van de wet van 15/12/1980, kan er overeenkomstig art. 42 bis §1 van diezelfde wet een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van de dienst Vreemdelingenzaken, waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten (overeenkomstig art.42bis, §1 en art.42ter, §1 van de wet van 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. De duur van het verblijf van betrokkene is ook niet van die aard om de banden met het land van herkomst te verliezen.

In de hoedanigheid van EU-burger, moeten hij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoen kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“5.1. Eerste middel: Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van art. 62 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht en van art. 62§1, 40 en 42 Vreemdelingenwet, vaststelling van een kennelijke beoordelingsfout;

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De afdoende formele motivering moet aldus de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen. Dat een beslissing formeel is gemotiveerd betekent niet dat geen kritiek meer zou kunnen geleverd op die formele motivering.

Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029) De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is

slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS 24 september 2008 186.486).

Wat betreft de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te storten op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

2.

Verweerster stelt in haar beslissing dat verzoeker attesten voorlegt van de VDAB doch stelt anderzijds dat daaruit niet zou blijken dat hij actief zou op zoek gaan naar nieuwe tewerkstelling. En tevens "dat nergens uit blijkt dat hij zich opnieuw heeft ingeschreven".

In eerste instantie dient dan ook vastgesteld worden dat verweerster zichzelf en de stukken hier tegenspreekt.

Ook wanneer verweerster stelt dat verzoeker niet aantoont dat hij moeite gedaan heeft voor zichzelf kansen te creëren enerzijds en anderzijds stelt dat hij de nood voelde om een traject te volgen om kans te maken op de arbeidsmarkt; spreekt verweerster zichzelf tegen, vermits de tweede stelling namelijk uitdrukkelijk aangeeft dat verzoeker wel moeite doet om terug aan de slag te gaan.

Verzoeker heeft namelijk attesten voorgelegd waaruit blijkt dat hij wel degelijk is ingeschreven bij de VDAB als werkzoekende (na zijn ziekte) en heeft eveneens attesten voorgelegd dat hij was ingeschreven voor de module breakthrough 1.

Als verweerster de bijgebrachte stukken correct had beoordeeld had zij vastgesteld dat verzoeker inderdaad nog steeds was ingeschreven als werkzoekende.

Deze inschrijving werd immers nooit beëindigd en hij is continu ingeschreven geweest tot op heden (stuk 5).

Verzoeker begrijpt niet waarom verweerster tot de conclusie komt dat verzoeker opnieuw zou zijn uitgeschreven als werkzoekende.

Er is ook geen enkel stuk waaruit deze uitschrijving zou moeten blijken.

Indien verweerster de stukken correct had beoordeeld had zij meteen moeten motiveren waarom ondanks de inschrijving als werkzoekende en ondanks de opleiding zij meende dat verzoeker geen kans zou maken om binnen afzienbare tijd tewerkstelling te vinden.

Door de foutieve beoordeling heeft zij dit nagelaten.

3.

In casu is bovendien sprake van de bepaling onder art. 42bis §2 waarbij geen einde wordt gesteld aan het verblijf wanneer:

"4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding."

Verzoeker volgt inderdaad een beroepsopleiding ter ondersteuning van personen met een arbeidsbeperking via de VDAB waarbij in een eerste fase de taalvaardigheid dient te worden verbeterd (zie ook de attesten overgemaakt aan verweerster zoals stuk 7).

In dit verband is het van belang dat de opleiding dus nog niet beëindigd is, in tegenstelling tot wat verweerster stelt (stuk 6 en 7).

Verweerster heeft de situatie van verzoeker derhalve incorrect en onzorgvuldig beoordeeld en haar beslissing is hierdoor ook niet correct gemotiveerd.

Wat meer is, is dat verzoeker in de periode van de Corona crisis geen afspraak kon krijgen om aanvullende documenten binnen te brengen bij verweerster.

Er dient in die zin ook een tekortkoming aan de hoorplicht te worden vastgesteld waar verzoeker niet in de gelegenheid werd gesteld om nog bijkomende en aanvullende stukken bij te brengen en toe te lichten.

De beslissing is dan ook kennelijk onredelijk waar verweerster niet minstens heeft gewacht tot na afloop van de crisismaatregelen om een beslissing te nemen vermits zij door dit niet te doen aan verzoeker de gelegenheid heeft ontnomen om zijn dossier aan te vullen.

Verweerster heeft een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door te stellen dat verzoeker niet aantoonde zich opnieuw te hebben ingeschreven, terwijl de (voortdurende) inschrijving blijkt uit de attesten en terwijl de beroepsopleiding nog lopende is, terwijl bovendien zij gezien de specifieke omstandigheden van de pandemie de facto niet eens de gelegenheid heeft geboden aan verzoeker om aanvullende stukken te bezorgen en toe te lichten.

Gelet de situatie kwam het derhalve toe aan verweerster om desgevallend na het verstrijken van de crisismaatregelen alsnog de nodige bijkomende gegevens die zij zou wensen op te vragen;

Minstens haar beslissing uit te stellen tot na afloop van deze maatregelen teneinde verzoeker toe te laten spontaan bijkomende stukken te bezorgen.

4.

Verzoeker valt tevens onder de uitzonderingsgronden van art. 42bis Vreemdelingenwet.

Immers, hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt (art. 42bis §2 1°).

Hij kan aldus toepassing genieten van de uitzonderingsgrond vermeld in art. 42bis, §2, 1° Vreemdelingenwet en het verblijfsrecht behouden als werknemer.

Inderdaad werd bij verzoeker begin 2018 een uveaal melanoom vastgesteld waarvoor hij behandeld werd doch waarvoor uiteindelijk een enucleatie gebeurde in augustus van 2018. Hij diende hiervan te herstellen en een oogprothese diende voorzien. Hij had en heeft ook nog steeds een aantal restklachten doch mocht één jaar na de operatie terug werken mits aangepast werk gelet het gebrek aan dieptezicht met slechts één oog.

Hij meldde zich aan bij VDAB met oog op het vinden van aangepaste tewerkstelling. Ten einde één en ander te kunnen uitvoeren dient evenwel het Nederlands te worden verbeterd. In dit verband dient verzoeker inburgering en lessen Nederlands te volgen zodat het traject en de opleiding kan worden voltooid.

Verzoeker was dus als gevolg van ziekte tijdelijk arbeidsongeschikt en heeft van zodra mogelijk de nodige initiatieven genomen om zich in te schrijven bij de VDAB als werkzoekende en de nodige opleidingen te volgen die hem in staat moeten stellen zijn kansen op de arbeidsmarkt te maximaliseren.

Door hiermee geen rekening te houden schendt verweester art. 42 bis §2, 1° van de Vreemdelingenwet.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 42bis van de vreemdelingenwet alsook artikel 42ter, §1, 1° van de vreemdelingenwet en wordt een motivering in feite gegeven, met name de redenen waarom een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekende partij.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. In casu wordt het verblijfsrecht van verzoekende partij beëindigd met toepassing van artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet.

Artikel 42bis, §1 en 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede

lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

2.5. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 17 oktober 2019 een schrijven gericht heeft aan verzoekende partij waarmee verzoekende partij op de hoogte werd gebracht dat uit onderzoek van haar dossier kan vermoed worden dat zij niet meer voldoet aan haar verblijfsvoorwaarden en dat overwogen wordt om een einde te stellen aan haar verblijf. Er wordt verzoekende partij gevraagd volgende zaken voor te leggen:

“-ofwel het bewijs dat hij/zij een activiteit in loondienst uitoefent: loonfiches+werkgeversattest (bijlage 19bis) of arbeidscontract

-ofwel het bewijs dat hij/zij een zelfstandige activiteit uitoefent: een uittreksel van de Kruispuntbank van Ondernemingen en een attest van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen overeenkomstig het model dat werd vastgesteld door de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft en door de Minister die de zelfstandigen onder zijn bevoegdheid heeft.

-ofwel het bewijs dat hij/zij werkzoekende is en actief naar werk zoekt: inschrijving VDAB/Actiris of sollicitatiebrieven en bewijs van een reële kans om te worden aangesteld.

-ofwel het bewijs dat hij/zij houder is van eigen bestaansmiddelen of bestaansmiddelen die effectief via een derde persoon bekomen werden: recente bewijzen van voldoende bestaansmiddelen van tenminste de laatste 3 maanden (attesten van uitkering met vermelding netto-bedrag/maand, stortingsbewijzen van inkomsten die voorzien worden door een 3°, bewijzen van een tewerkstelling in het buitenland ahv arbeidsovereenkomst en minstens 3 meest recente loonfiches, bewijzen van bestaansmiddelen afkomstig uit zelfstandige activiteit in het buitenland ahv bij voorkeur rekeninguittreksels met duidelijke bewijzen van inkomsten voor privégebruik (persoonlijke rekening),...) en van een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt.

-ofwel het bewijs dat hij/zij student is: inschrijving aan een onderwijsinstelling die in België georganiseerd, erkend of gesubsidieerd wordt en een ziektekostenverzekering die de kosten in België dekt en een verklaring van voldoende bestaansmiddelen.”

Verder wordt de verzoekende partij via voormeld schrijven gevraagd dat, indien zij of haar familieleden over humanitaire elementen beschikken waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van haar dossier, zij hiervan bewijzen voorlegt en dit overeenkomstig artikel 42bis, §1, tweede lid en/of derde lid of artikel 42ter, §1, derde lid of artikel 42quater, §1, derde lid of artikel 44, §2 van de vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij volgende documenten heeft voorgelegd:

- VDAB-attesten van 29 augustus 2019 en 4 november 2019
- inschrijving centrum basiseducatie (van 5 november 2019 tot 18 december 2019)
- documenten met betrekking tot inburgeringscursus-maatschappelijke oriëntatie
- kennisgeving met betrekking tot aanvraag voorschotten OCMW Gent
- attest OCMW inzake toekenning leefloon als alleenstaande.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de vaststelling in de bestreden beslissing van de verwerende partij niet betwist dat zij sinds haar aanvraag op 7 oktober 2016 maar drie dagen in totaal is tewerkgesteld geweest, meer bepaald op 1 december 2017 en van 6 december 2017 tot 8 december 2017.

2.7. Verzoekende partij is het evenwel oneens met de beoordeling over de VDAB-attesten, het breakthrough-attest en haar reële kans op tewerkstelling.

2.8. Wat betreft de discussie of verzoekende partij al dan niet ingeschreven is bij de VDAB, wijst de Raad erop dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat verzoekende partij ook moet bewijzen dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling. Het loutere gegeven dat zij is ingeschreven bij de VDAB toont geenszins aan dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling. In dat kader wijst de Raad erop dat de verwerende partij ook oog heeft gehad voor de taalopleiding die de verzoekende partij heeft gevolgd, maar daarbij vaststelde dat deze opleiding ondertussen al lang beëindigd is en niet blijkt wat het resultaat hiervan was. Tevens stelt de verwerende partij vast dat verzoekende partij geen elementen naar voren heeft gebracht waaruit blijkt dat zij na haar opleiding actief op zoek is gegaan naar werk. De Raad kan de verwerende partij geheel volgen waar deze stelt: *“Het is niet onredelijk te stellen dat betrokkene ruimschoots de tijd en de kans heeft gekregen om opnieuw aan de slag te gaan of op zijn minst aan te tonen dat hij moeite heeft gedaan om voor zichzelf kansen te creëren op de Belgische arbeidsmarkt. (...) Het feit dat betrokkene de kans heeft gekregen om, zeer beperkt, in België te werken doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Het is niet onredelijk te stellen dat de langdurige inactiviteit van betrokkene, geen positieve invloed heeft aangaande zijn kansen op de Belgische arbeidsmarkt. Er dient opgemerkt te worden dat, wat de maatschappelijk oriëntatie betreft : deze maakt onderdeel uit van een inburgeringscursus en een EU-burger is vrijgesteld voor het volgen van een inburgeringstraject omdat een EU-burger verondersteld wordt de nodige capaciteiten te hebben om op eigen initiatief de taal de kunnen leren, zich te integreren en werk te kunnen vinden, zonder bijkomende ondersteuning. Het feit dat betrokkene zich heeft aangemeld voor een inburgeringstraject, toont aan dat betrokkene de nood voelt om een traject te volgen om zo te kunnen aarden in België en kans te maken op de arbeidsmarkt.”*

De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk wanneer blijkt dat verzoekende partij sinds haar aanvraag van 7 oktober 2016 slechts drie dagen heeft gewerkt de verwerende partij op 26 mei 2020 vaststelt dat verzoekende partij – op grond van de karige documenten die zij heeft voorgelegd – niet aantoonbaar een reële kans te maken op een nieuwe tewerkstelling. Verzoekende partij maakt met haar betoog inzake haar inschrijving bij de VDAB en de gevolgde opleidingen hoegenaamd niet aannemelijk dat zij daardoor een reële kans maakt op tewerkstelling, nu zij gedurende haar langdurige verblijf in België slechts drie dagen heeft gewerkt, wat als uiterst miniem kan beschouwd worden op zo een lange periode van inactiviteit. De conclusie van de verwerende partij dat deze documenten niet aantonen dat verzoekende partij een reële kans maakt op tewerkstelling wordt niet ondergraven door het betoog van verzoekende partij.

2.9. Verzoekende partij meent voorts dat zij onder de uitzonderingsgrond van artikel 42bis, §2 van de vreemdelingenwet valt omdat zij gestart is met een beroepsopleiding. De Raad merkt op dat verzoekende partij niet betwist dat zij bij de dienst vreemdelingenzaken een inschrijving bij het centrum voor basiseducatie NT2-Breakthrough 1 heeft voorgelegd en dat deze taalopleiding liep van 5 november 2019 tot 18 december 2019. Waar verzoekende partij met haar betoog over het volgen van een beroepsopleiding hierop zou doelen, wijst de Raad erop dat het hier gaat om een algemene cursus om haar taalvaardigheid bij te spijkeren, maar er blijkt niet dat dit een opleiding betreft om een bepaald beroep of vak te kunnen uitoefenen. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij aangaande de gevolgde taalopleiding een verkeerde beoordeling heeft gemaakt door dit niet in aanmerking te nemen als een beroepsopleiding en te overwegen dat het resultaat van de gevolgde taalopleiding niet bekend is en niet aantoonbaar dat verzoekende partij een reële kans op

tewerkstelling heeft, gelet op de feitelijkheden die haar dossier kenmerken, met name zeer marginale tewerkstelling over een zeer lange verblijfsperiode sinds oktober 2016.

Verder blijkt, waar zij verwijst naar stuk 6, dit een afsprakenblad betreft van 30 juni 2020 en aldus een stuk betreft van na de bestreden beslissing van 26 mei 2020 zodat dit stuk nog niet bestond op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing en de verwerende partij er dan ook geen rekening mee kon houden. Verzoekende partij kan er – in het kader van onderhavig annulatieberoep – dan ook niet dienstig naar verwijzen nu de Raad bij zijn wettigheidstoezicht enkel vermag rekening te houden met stukken waarvan de verwerende partij op de hoogte was voor het treffen van de bestreden beslissing. Dit nog daargelaten de vaststelling dat uit dit stuk bezwaarlijk blijkt dat zij een beroepsopleiding volgt. Hieruit blijkt immers ook enkel uit dat zij haar Nederlands moet verbeteren en daartoe lessen Nederlands moet volgen zodat dit evenmin een dienstig stuk betreft om de bevindingen van de verwerende partij te weerleggen.

Ook waar verzoekende partij verwijst naar stuk 7 – afsprakenblad VDAB van 29 augustus 2019 – blijkt hieruit niet dat het gaat om een beroepsopleiding zoals de verzoekende partij wenst voor te houden. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in de nota met opmerkingen gaat het hier om afspraken met de VDAB die aangeeft welke opdrachten verzoekende partij moet vervullen in het kader van haar proces naar nieuwe tewerkstelling. Zo wordt verzoekende partij de opdracht gegeven om haar Nederlands te verbeteren. Verzoekende partij kan bezwaarlijk stellen dat dit een beroepsopleiding betreft waarmee de verwerende partij onterecht geen rekening heeft gehouden.

2.10. De Raad ziet voorts niet in op welke wijze de verzoekende partij door de COVID-pandemie verhinderd zou geweest zijn om aanvullende stukken over te maken aan het bestuur. De Raad merkt daarbij op dat nergens uit blijkt dat van verzoekende partij verwacht werd dat zij bijkomende stukken persoonlijk zou moeten overhandigen en dat zij dit niet via bijvoorbeeld elektronische weg zou gekund hebben. Verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij niet in staat was om voor de bestreden beslissing bijkomende relevante stukken over te maken aan het bestuur.

Zoals duidelijk blijkt uit het administratief dossier werd verzoekende partij bij schrijven van 17 oktober 2019 uitgenodigd om alle relevante gegevens aan het bestuur over te maken. Verzoekende partij heeft hieraan gevolg gegeven en heeft verschillende stukken kunnen overmaken aan het bestuur. Verder toont verzoekende partij ook niet aan dat zij door de COVID-pandemie werkelijk verhinderd was eventuele bijkomende relevante stukken over te maken aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing.

2.11. Verzoekende partij betoogt tenslotte dat zij ook onder de uitzonderingsgronden van artikel 42bis van de vreemdelingenwet valt omdat zij als gevolg van ziekte tijdelijk arbeidsongeschikt is. Er werd bij haar begin 2018 een melanoom vastgesteld waarvoor zij behandeld werd en zij hiervan diende te herstellen. Zij heeft nog restklachten doch zij mocht na één jaar opnieuw werken mits aangepast werk gelet op het gebrek aan dieptezicht.

2.12. De Raad merkt op dat uit de door de verzoekende partij gevoegde stukken blijkt dat in maart 2018 een melanoom aan het linkeroog werd vastgesteld waarvoor zij op 16 augustus 2018 geopereerd werd. Verzoekende partij betoogt wel dat zij pas een jaar na haar operatie opnieuw mocht beginnen werken, maar zij brengt geen enkel concreet stavingstuk naar voren waaruit blijkt dat zij gedurende een jaar na haar operatie arbeidsongeschikt was. Bovendien wijst de Raad erop, voor zover al de stelling van verzoekende partij kan aangenomen worden, dat zij aldus sinds augustus 2019 opnieuw arbeidsongeschikt is. Zij doet met haar betoog aldus geen afbreuk aan de vaststellingen van de verwerende partij omtrent de concrete situatie van verzoekende partij. Immers blijkt dat verzoekende partij al sinds 7 oktober 2016 in België verblijft en zij maar drie dagen heeft gewerkt eind 2017. Aangenomen dat zij van maart 2018 tot augustus 2019 tijdelijk arbeidsongeschikt was wegens ziekte, dan nog blijkt dat zij gedurende meer dan een jaar voorafgaand aan haar arbeidsongeschiktheid praktisch niet gewerkt heeft, met uitzondering van drie dagen, en dat ook na het opnieuw arbeidsongeschikt worden vanaf augustus 2019 verzoekende partij er evenmin in slaagde tewerkgesteld te worden. Verzoekende partij maakt met haar betoog hoegenaamd niet aannemelijk dat met het feit dat zij zich sinds augustus 2019 opnieuw heeft ingeschreven bij de VDAB en Nederlands volgt is aangetoond dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling.

Verzoekende partij kan niet gevolgd worden dat zij onder een uitzonderingsgrond van artikel 42bis van de vreemdelingenwet valt waardoor haar verblijf niet beëindigd mocht worden.

De Raad acht de bevindingen van de verwerende partij dat: *“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene bij gebrek aan eigen inkomsten uit een economische activiteit beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in zijn levensonderhoud te voorzien. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteit in België.*

Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door het sociale bijstandstelsel van de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden uit art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene als sinds juli 2019 tot op heden beroep moet doen op financiële steun, als alleenstaande persoon, van het OCMW om in zijn levensonderhoud te voorzien. (...). Nergens uit de voorgelegde documenten kan er afgeleid worden dat er binnen afzienbare tijd een wijziging in deze situatie zal komen. (...). Gelet hij reeds sinds juli 2019 een leefloon geniet, kan er bezwaarlijk van een tijdelijk karakter gesproken worden.

Op basis van de bewijzen in het dossier moet besloten worden dat betrokkene niet heeft aangetoond het gegeven voordeel van de twijfel verder te kunnen genieten. Gezien betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden, zoals opgenomen in de bepalingen van art. 40 §4 van de wet van 15/12/1980, kan er overeenkomstig art. 42 bis §1 van diezelfde wet een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van de dienst Vreemdelingenzaken, waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten (overeenkomstig art.42bis, §1 en art.42ter, §1 van de wet van 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. De duur van het verblijf van betrokkene is ook niet van die aard om de banden met het land van herkomst te verliezen.” in het licht van de feitelijke gegevens die de zaak van de verzoekende partij kenmerken geenszins kennelijk onredelijk.

2.13. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.14. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Tweede middel: schending art. 2 EVRM

De beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoeker heeft implicaties in het licht van artikel 2 EVRM.

Een intrekking van het recht op verblijf zal hem deze verdere opvolging en behandeling ontnemen gezien de beperkingen van de (toegankelijke) geneeskunde in Bulgarije.

Bovendien is er op dit moment een gestage verspreiding van Covid 19 (Corona-virus) in Bulgarije en behoort verzoeker als kankerpatiënt tot een hoge risico groep.

Zijn verdere behandeling komt hiermee niet alleen in het gedrang, hij wordt bovendien met zekerheid blootgesteld aan een levensbedreigende ziekte.

Dit maakt een schending uit van art. 2 EVRM die de staat ervan weerhoudt verzoeker door het ontnemen van zijn verblijfsrecht te plaatsen in een situatie die zijn gezondheid en zijn leven ernstig bedreigt.

Er werd door verweerster ook geen enkele evenredigheidstoets of belangenafweging gemaakt. Ook de risico's voor verzoeker worden niet beoordeeld in het licht van de Covid crisis. Terwijl nochtans de beslissing werd genomen op 20.05.20, op een moment waarop verweerster in haar beslissingen rekening kan en dient te houden met de gezondheidsrisico's in het land van herkomst.”

2.15. Verzoekende partij betoogt dat een terugkeer naar haar herkomstland een schending is van artikel 2 EVRM dat betrekking heeft op het recht op leven, maar de Raad wijst er in de eerste plaats op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij wel betoogt dat zij in Bulgarije medisch niet kan opgevolgd en behandeld worden maar zij brengt daarvan geen enkel concreet bewijs aan. Waar zij wijst op de coronacrisis wijst de Raad er nog op dat het gaat om een pandemie die de ganse wereld getroffen heeft en dus ook België. Bovendien zijn de cijfers wat betreft het aantal positieve gevallen in België alarmerend. Verzoekende partij maakt geheel niet aannemelijk dat ze in Bulgarije meer risico loopt op een besmetting dan in België. Zelfs aangenomen dat ze besmet zou geraken, hetgeen louter hypothetisch is, toont zij geheel niet aan dat zij in Bulgarije verstoken zal blijven van de noodzakelijke medische zorgen. Verder maakt

de verzoekende partij ook totaal niet aannemelijk dat bij een beslissing tot beëindiging van verblijf de verwerende partij zou moeten motiveren omtrent de COVID-pandemie.

2.16. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER